

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΟΠΛΟΥ

(και μιας οικογένειας)

Πρέπει να ήταν λοιπόν γύρω στα 1901 όταν καπτα Αντώνης Γεωργαρης, προπάππους μου ,σε κάποιο από τα ταξίδια του , έφερε

στο νησί μας την Σίφνο, ένα τουφέκι από το εξωτερικό. Ίσως επειδή εκείνη την χρονιά γεννήθηκε το πρώτο του παιδί ο Θοδωρής. Τίποτε το ιδιαίτερο, ένα ανώνυμο βελγικό 28ρακι μονοκαννο με πλαϊνό

άνοιγμα και κοντάκι διάτρητο για να είναι ελαφρύ. Αυτά που στην Αγγλία είναι γνωστά σαν roachers gun (όπλο του λαθροθήρα) διότι διπλώνει και μπαίνει κάτω από το παλτό. Το δεύτερο του παιδί κοριτσάκι αυτή την φορά ,ήρθε ένα χρόνο αργότερα η Μαρία η καλή μας γιαγιά. Ήταν εποχές καλές γιατί είχαν ενα βαπόρι , που ήταν το μισό δικό του και το άλλο μισό του ξαδέρφου του. Η ευτυχία δεν έμελε να κρατήσει πολύ γιατί 3 χρόνια αργότερα αρρωσταίνει βαριά από μια σπάνια αρρώστια και πεθαίνει ξαφνικά μακριά στην Θεσσαλονίκη. Ο καλός ξάδερφος οικειοποιήθηκε και το υπόλοιπο μισό του πλοίου και η καημένη η προγιαγιά μας η Αγλαΐα από καπετανισα και γυναίκα караβοκύρη, αναγκάζεται να πλέκει δαντέλες, κοπανελι που έλεγε η γιαγιά μου ,(ακόμα έχουμε στο σπίτι ένα ξύλινο αμβλύ μαχαίρι, εργαλείο αυτής της δουλειάς) για να θρέψει τα 2 μικρά παιδιά της ...

Ο Θοδωρής στα 16 του περίπου πάει και αυτός στην θάλασσα ακολουθώντας τα βήματα του πατέρα και του παππού του . Οργώνει τους ωκεανούς και παίρνει μέρος στους πολέμους της Μικράς Ασίας στο Αβέρωφ. Οπότε βρίσκεται ξεμπαρκος στην στεριά στην Σίφνο ,κυνηγάει με το τουφέκακι που είχε από τον πατέρα του ,πλέον δικό του . Τον καιρό εκείνο έπεφτε πληθώρα ορτυκιών στο νησί . Στο πάνω ράφι της κουζίνας του πατρογονικού σπιτιού στέκονται ακόμα δύο περίτεχνοι ορθοστάτες από μαντέμι και σίδερο ,όπου πέρναγαν τα ορτύκια σε σούβλες και τα έψηναν στην φωτιά .

Εν τω μεταξύ και η γιαγιά Μαρία παντρεύεται και αυτή στα 16 της και μετακομίζει στην Πόλη, όπου ο παππούς μου με τα αδέρφια του είχαν ένα μεγάλο εστιατόριο στον Γαλατά. Το μεγάλο Αϊναλί.

Με τους προπαπούδες

Εκεί γεννιούνται τα 4 παιδιά τους, μαζί και η μητέρα μου. Τρία κορίτσια και ένα αγόρι. Ο θείος μου ο Πέτρος που γεννήθηκε στα 1924. Ο Θωδωρής, καπταν Θεόδωρος πλέον συνεχίζει να οργώνει τις θάλασσες. Ο δεύτερος παγκόσμιος πόλεμος τον βρίσκει στις νηοπομπές από την Αμερική μέχρι το Μουρμανσκ. Τον τορπιλίζουν δύο φορές, στο σπίτι τον έχουν για μήνες χαμένο. Τον θεωρούν νεκρό αλλά ναυαγός και δεινός κολυμβητής την γλιτώνει και τις δύο φορές.

Το τουφέκακι είναι πάντα στο σπίτι στην Σίφνο στον Αρτεμώνα. Το νησί καταλαμβάνεται από τους Ιταλούς.

Από τις πρώτες διαταγές, να παραδοθούν επί ποινή θανάτου όλα τα όπλα. Η προγιαγιά η Αγλαΐα έχει μείνει αποκλεισμένη μόνη της στο νησί. Οι υπόλοιποι οικογένεια από το '30 περίπου έχει φύγει από την Πόλη και κατοικεί στους Αμπελόκηπους.

Το σπίτι στον Αρτεμώνα είναι ας πούμε στον κεντρικό δρόμο του χωριού, 30 μέτρα από την πλατεία. Στην γωνία το καφενείο του

χωριού ο Π'ΙΠΗΣ και απέναντι ακριβώς επιταγμένο το νεοκλασικό σπίτι των Προβελέγγιων το οποίο είχαν κάνει κομαντατούρα οι Ιταλοί. Στην βεράντα του καθισμένοι ο διοικητής και οι αξιωματικοί. Η γιαγιά λοιπόν παίρνει το όπλο το διπλώνει, το βάζει κάτω από την ποδιά της, περνάει μπροστά από τους Ιταλούς και απέναντι από τους θαμώνες του καφενείου. Το όπλο κάτω από την ποδιά της, φαντάζε σαν ένα τεράστιο φαλλικό σύμβολο και θαμώνες σκάνε από τα γέλια, αλλά ευτυχώς οι Ιταλοί δεν παίρνουν χαμπάρι. Η γιαγιά αγέρωχη προχωράει αλλά 50 μέτρα περίπου, όπου είναι η εκκλησία του χωριού ο Άγιος Κωνσταντίνος, και κρύβει το όπλο κάτω από την ... Αγία τράπεζα. Μεγαλοφυές! Εκεί το όπλο θα καθαγιαστεί και θα περάσει απαρατήρητο τα δύσκολα χρόνια της κατοχής.

Η Αγία Τράπεζα του Αγίου

Κωνσταντίνου .

Θα ξανά αναδυθεί και θα πάει πάλι πίσω στο σπίτι της Σίφνου. Μένοντας εκεί γλυτώνει για δεύτερη φορά, γιατί σε αυτά τα χρόνια ο θείος Πέτρος στην Αθήνα , οργανώνεται στην αντίσταση, από τον πρώτο καιρό ,πρώτα στην ΕΠΟΝ και μετά στον ΕΛΑΣ της Αθήνας. Συλλαμβάνεται κατά την διάρκεια της κατοχής , βασανίζεται απάνθρωπα, καταδικάζεται σε θάνατο και γλυτώνει μόνο, αφού η μάνα του πουλάει όλα της τα χρυσαφικά ,που είχε από την Πόλη , ένα

ολόκληρο βαλιτσακι που μόνο αυτό έμεινε άδειο και με αυτό έπαιζα μικρό παιδί . Ακολουθεί ο Δεκέμβρης.

Ο θεός φωτογραφίζεται την ημέρα της απελευθέρωσης.

Τραυματίζεται στο χέρι ,πιάνεται αιχμάλωτος από τους Άγγλους και ακολουθεί μια ολόκληρη δετία με Μακρονήσια , στρατοδικεία, εξορίες και τα άλλα γνωστά της θλιβερής αυτής περιόδου . Το διάστημα αυτό ,δηλαδή μέχρι το 52 ,γίνονται αναρίθμητες έρευνες στο σπίτι της Αθήνας,αλλά το οπλακι δεν είναι εκεί και την γλυτώνει.

Λίγο αργότερα ,οταν τα πράγματα κάπως ηρέμισαν, θα έρθει τελικά στην Αθήνα στο σπίτι της γιαγιάς και του παππού. Θυμάμαι ότι όλες εκείνες τις παιδικές αρρώστιες τις πέρασα σε εκείνο το σπίτι και το μόνο μου παιχνίδι και παρέα στο κρεβάτι μου ,για ατελείωτες μέρες ,ήταν το τουφέκακι αυτό,με το οποίο κοιμόμουν αγκαλιά.

Αυτος ο θεός μου ,πολύ αγαπημένος, είναι εκείνος που εμφύσησε την αγάπη για το κυνήγι και για τα όπλα . Πρέπει να ήμουν 3,5 χρόνων περίπου όταν στο σκοπευτήριο της Καισαριανής μαζί με έναν φίλο του ,που ήταν σκοπευτής , κρατώντας μου το χέρι ,εριξα πρώτη φορά με ένα περίστροφο!

Στην Πρωτοχρονιά του 1956 μου αγόρασε το πρώτο μου αεροβόλο Diana με το οποίο έγινα άριστος σκοπευτής αλλά και απόλυτα υπεύθυνος και προσεκτικός.

Εκείνο το καλοκαίρι σε μεγάλο πεύκο που βρίσκονταν στο σχολείο , απέναντι από το σπίτι μας στην Σίφνο, χτυπάω το πρώτο μου «θήραμά». Ένα σπουργίτι! Σαν τρελός από χαρά ,τρέχω να βρω τον θείο μου και να του δείξω ... το τρόπαιο.

Στην τρυφερή ηλικία των 6-7χρονων κέρδιζα στοιχήματα από τους νεαρούς τότε συνάδελφους του πατέρα μου , αξιωματικούς στην αεροπορία στην Λάρισα, κόβοντας στα δύο ΚΑΘΕ ΦΟΡΑ μολύβια στημένα όρθια στα 7-8 μετρα.

Στην

Λάρισα έξω απο την Μετεωρολογία με το αεροβόλο μου .

Στα 1961 στο τελευταίο του μπαρκο πριν να βγει στην σύνταξη ,ο μεγάλος θείος ο καπταν Θεόδωρος , ναυαγεί έξω από την Ανκόνα,με το πλοίο του το Ποθώ ,το οποίο κόβεται στα δύο ,σε μια φοβερή θεομηνία. Δεν βρέθηκε ποτέ . Το όπλο περνάει οριστικά στον θείο Πέτρο καθώς εκείνος δεν είχε παιδιά .

Η μητέρα μου , ο θείος Πέτρος και ο
Καπταν Θόδωρος (Ριής)

Θα πρέπει να ήταν στα 1963. Ένα δωδεκάχρονο αγόρι με κοντό παντελονάκι και άσπρα πέδιλα , σκαρφαλώνει στο βουνό των Καμαρών κάτω από την σπηλιά (παντα στην Σίφνο), με το τουφέκακι στα χέρια . Έξαφνα ένα κοπάδι πέρδικες σηκώνεται μπρος στα πόδια του ,την πρώτη φορά ξαφνιάζεται γιατί δεν έχει ξανά δει τέτοια πουλιά , τα ακολουθεί . Στο δεύτερο σήκωμα μια πέρδικα πέφτει . Το αγοράκι ο Γράφων. Η χαρά ανύποπτη. Ο θείος γεμάτος περηφάνειά.

Με αυτό λοιπόν το τουφέκακι ξεκίνησα και εγώ την κυνηγετική μου καριέρα. Γρήγορα έμαθα να γεμίζω φυσίγγια και το έκανα και αυτό απόλυτα υπεύθυνα , χωρίς ποτέ να κάνω τρέλες.

Όλα αυτά τα χρόνια στις συζητήσεις με τον θείο, στις οποίες σχεδόν ποτέ δεν αναφερόταν στα απίστευτα πράγματα και μαρτυρία που είχε περάσει η κάθε κουβέντα που είχε να κάνει με όπλα, αποτυπωνόταν λέξη προς λέξη στο μυαλό μου.

Θυμάμαι

....

Ήταν τότε στο μεγάλο συλλαλητήριο τον Δεκέμβριο του '43. Για πρώτη φορά υπήρχε ένοπλη περιφρούρηση. Από την διμοιρία μου είμαστε πέντε. Οι δύο από την ΌΠΛΑ. Εμένα μου έχουν δώσει ένα πιστόλι μια παλιό- Κάστανανγκα με μια σφαίρα και μια γομολάστιχα για ελατήριο της σκανδάλης!

-Τι ήταν θείε αυτή η Κάστανανγκα;

-Ένα σπανιολικό πιστόλι παλίοπραμα.

Πολλά χρόνια αργότερα στα πολλά μου επαγγελματικά ταξίδια στην Ισπανία, κάνουμε βόλτες στην πόλη των όπλων το Eibar με τον μακαρίτη πλέον φίλο μου , Lucio Gorosabel. Ξαφνικά σε ένα σταυροδρόμι βλέπω απέναντι μου μια μισό σβησμένη επιγραφή πάνω από ένα παλιό κλειστό εργοστάσιο. ARMAS ISIDORO GASTANANGA .Σχεδόν μου ήρθαν δάκρυα στα μάτια. Με ρώτησε ο Lucio τι συμβαίνει ... που να του εξηγήσω.

Γραφει ο θείος σε κάποια πολύ λιτά απομνημονεύματα που μας έχει αφήσει....

Μια μέρα σε μια μάχη κοντά στο σκοπευτήριο της Καισαριανής , ξαφνικά βγήκε μπροστά μου ένα γερμανικό φορτηγό. Πυροβόλησα αμέσως το παρμπρίζ αλλά μην μπορώντας να ξανα ανοίξω το ουραίο, το έβαλα στα πόδια προκείμενου να βρω καμία πέτρα για να μπορέσω να ξανά οπλισω (αληθεια με το πολεμαγαμε....).

Τα χρόνια βέβαια πέρασαν εγώ στο Γυμνάσιο πλέον . Φανατικός κυνηγός, παρότι δεν είχα βγάλει ακόμα άδεια . Ως που ένα πρωί στις διακοπές του Πάσχα (τότε ακόμα κυνηγουσαμε τα Απρίλιατικα τρυγόνια) ,ακούω φασαρία ,φωνές ,ουρλιαχτά και πολλούς πολλούς πυροβολισμούς πίσω από το σπίτι μας στην Πανόρμου.

Το ημερολόγιο έγραφε 21 Απριλίου 1967.

Κλειστηκαμε όλοι στα σπίτια, απαγόρευση κυκλοφορίας, στρατιωτικός νόμος , τανκς στους δρόμους της Αθήνας . Ακούγαμε από το ραδιόφωνο τότε και την εμβρυακή ακόμα τηλεόραση, εμβατήρια και τα διάφορα διαγγέλματα. Ένα από τα κύρια ,αστεία,αφηγήματα των ‘επαναστατων’ ήταν ότι δήθεν, οι κομμουνιστές είχαν προμηθευτεί σοβιετικά κυνηγετικά όπλα (μεγάλης ισχύος!?!),με τα οποία σχεδίαζαν μαζί με οπαδούς του Ανδρέα Παπανδρέου να.... Ανατρέψουν το καθεστώς!!! Οι παλαιότεροι θα τα θυμούνται αυτά. Υπάρχουν και γραμμένα στο ΠΙΣΤΕΥΩ ΜΟΥ του Παπαδόπουλου.

Λογική συνέπεια επόμενως, από τις ΠΡΩΤΕΣ πράξης της χούντας , ήταν να μαζέψουν όλα τα κυνηγητικά όπλα . Φυσικά μαζί και το τουφέκακι . Μήνες αργότερα μετά από εξέταση των ‘ περίφημων' φακέλων ,άρχισαν να τα επιστρέφουν πίσω (ΚΑΙ ΝΑ ΔΗΛΩΝΟΝΤΑΙ

ΓΙΑ ΠΡΩΤΗ ΦΟΡΑ) σε όσους δεν είχαν απασχόλησει στο παρελθόν τις Αρχές.

Οπωσδήποτε ούτε συζήτηση για να επιστρέφει το πατρογονικό τουφέκακι του θείου.

Οι μήνες περνούσαν και όλοι το φέραμε βαρέως. Δεν ξέρω ποιανού ιδέα ήταν στην οικογένεια και είπε : Βρε δεν λέμε στην ξαδέρφη την Χ που έχει 'γνωστο' εκείνο τον συνταγματάρχη ,μήπως μπορεί να βοηθήσει;

Βέβαια το θέμα λεπτό, γιατί η ξαδέρφη ήταν παντρεμένη και πως τέλος πάντων να το πούμε;. Αλλά επειδή στην Ελλάδα βρισκόμαστε, και οι διαπροσωπικές σχέσεις είναι σε τελείως άλλο επίπεδο, από οποιαδήποτε άλλη χώρα ,έτσι ώστε πολύ συχνά να διαπερνούν ταξικές ή πολιτικές ή οτιδήποτε άλλες διαφορές , η κρούση έγινε με τρόπο ,στην ξαδέρφη και Ω του θαύματος μετά οι δύο μέρες ,ένα τηλέφωνο στο σπίτι του θείου από την ασφάλεια.

-Περασσε να πάρετε το όπλο σας.

Το τουφέκακι σώθηκε και πάλι και επέστρεψε στην έδρα του . Εγώ την επόμενη χρονιά ,αγόρασα από την Γερμανία ,με λεφτά που τα είχα βγάλει εκεί , δουλεύοντας στις καλοκαιρινές διακοπές, την πρώτη μου καραμπίνα Browning Auto 5.

Auto 5.

Για πέρδικες στο νησί με την

Έκτοτε βέβαια πολύ λίγο το χρησιμοποίησα αλλά που και που ο επερνα.

Ο καιρός πέρασε ,μετά από τις σπουδές στο εξωτερικό ασχολήθηκα πλέον επαγγελματικά με το αντικείμενο όπλο.

Ο θείος ο Πέτρος συχνότατα έρχονταν στο εργαστήριο και μου έκανε παρέα . Παρόλο που ήταν δυνατός και ευθυτενής ,είχε πολλά προβλήματα με την υγεία του και είχε υποβληθεί σε αμέτρητες εγχειρίσεις. Τελικά στο 2003 πάνω σε μια από αυτές τις εγχειρήσεις τον χάσαμε

Το τουφέκακι πέρασε στα ξαδέρφια μου , τους γιούς του, τα οποία όμως δυστυχώς δεν είναι κυνηγοί ,βέβαια το προσέχουν σαν τα μάτια τους και το συντηρούν (τους βοηθάω και εγώ).

ΣΤΟ ΠΑΡΟΝ

Εύχομαι αυτοί οι οποίοι προσπάθησαν και προσπαθούν ακόμα, να περάσουν αυτές τις ηλίθιες απόψεις περί του ο,τι 'οποιος δεν βγάζει άδεια κυνηγίου να μην μπορεί να κατέχει ΝΟΜΙΜΑ προγονικό όπλο' ,να διαβάσουν αυτό το κειμενάκι και να σκεφτούν λίγο .

Τους το αφιερώνω με πολλή αγάπη.

